

Arrest

nr. 126 196 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De eerste bestreden beslissing werd op 22 januari 2014 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij en de tweede bestreden beslissing werd op 10 januari 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is op een niet nader te bepalen ogenblik het Rijk binnengekomen.

Bij aangetekend schrijven van 24 juni 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd door de verwerende partij ontvankelijk verklaard op 12 september 2011. De verzoekende partij werd ingevolge deze beslissing in het bezit gesteld van een AI en haar dossier werd voor advies overgemaakt aan de arts-adviseur.

De arts-adviseur verleende op 6 januari 2014 een negatief medisch advies.

Op 10 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing is thans de eerste bestreden beslissing.

Eveneens op 10 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad een exceptie van niet ontvankelijkheid *ratione temporis* op voor wat de tweede bestreden beslissing betreft.

Als tweede bestreden beslissing vecht de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 januari 2014 aan. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze beslissing aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 10 januari 2014.

De beroepstermijn bedraagt 30 dagen vanaf de betekening.

In casu werd het verzoekschrift evenwel pas ingediend op 21 februari 2014, zodat het vaststaat dat het beroep buiten termijn werd ingediend.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn onontvankelijk *ratione temporis*, in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Reule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Ten eerste is het duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Het gegeven dat een medisch probleem niet levensbedreigend is, laat immers niet zonder meer toe te veronderstellen dat er geen reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling voor deze aandoening bestaat in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf van de betrokken vreemdeling. Het gegeven dat niet werd nagegaan of de medische elementen, aangehaald voor verzoekster, een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is strijdig met het hierboven vermelde artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De arts-attaché is dus niet nagegaan of de medische elementen die verzoekster heeft aangehaald een reëel risico inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De arts-attaché meldt in haar medische evaluatie dd. 06.01.2014 dat verzoekster lijdt aan hypercholesterolemie en diabetes type I waarvoor zij een behandeling van insuline nodig heeft.

Desalniettemin stelt de bestreden beslissing dat "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft".

Voor zover begrepen dient te worden dat verweerder van oordeel is dat aangezien verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, en zij bijgevolg niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst, dient de Raad op te merken dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor haar leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor haar fysieke integriteit, zij derhalve niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Verweerder kan zich te dezen niet dienstig verschuilen achter het advies van de arts-adviseur en betogen dat aangezien de arts-adviseur adviseert dat de aangehaalde aandoeningen niet overeenstemmen met een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, zij niet verder diende in te gaan op de behandeling in het land van herkomst.

Het komt de verweerder immers toe het gestelde in artikel 9ter, § 1, eerste lid en laatste lid te respecteren en zonodig de arts-adviseur te verzoeken om bijkomende onderzoeken te verrichten.

Een bestuurlijke beslissing dient de bestuurde minimaal toe te laten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat zij met kennis van zaken haar rechtsmiddelen kan aanwenden.

Deze vereiste impliceert dat wanneer, met verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer, geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er uit voormeld advies duidelijk dient te blijken waarom geen van beide situaties van toepassing is en dat de motieven in dit advies deugdelijk moeten zijn.

Aan deze vereiste is in casu niet voldaan, zodat de motivering van de bestreden beslissing niet als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd.

Ten tweede schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9ter Vw. van verzoekster dateert van 24.06.2011, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 10.01.2014, hetzij 3 jaar later.

Verweerder schendt het principe van "goed beheer".

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder bijna 3 jaar tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

Ten derde houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw.

Dit artikel bepaalt het volgende :

Art. 9ter. § 1 Vw. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Art. 9ter. § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De bestreden beslissing dd. 10.01.2014 is gebaseerd op het medisch advies dd. 06.01.2014 van de arts-attaché waarin deze laatste gesteld heeft dat de aandoening van verzoekster niet direct levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

De arts-attaché verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (strenge) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van artt. 3 EVRM.

Echter, nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw wordt een "directe" levensbedreiging vereist.

Artikel 9ter Vw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland.

Artikel 9ter Vw zelf vereist geen "directe" levensbedreiging wegens "kritieke" gezondheidstoestand of "vergevorderd stadium" van de ziekte.

Door te eisen dat de aandoening van verzoekster 'levensbedreigend' zou moeten zijn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw, en miskent daardoor art. 9ter Vw.

Art. 9ter, §3,4° Vw laat verweerder slechts toe om de zgn. 'medische filter' toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter §1, eerste lid Vw:

Artikel 9ter Vw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter Vw. aanvraag.

Verweerder verklaart in casu de 9ter Vw aanvraag van verzoekster ongegrond alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, mét bovendien een (veel te)

strenge (en onwettige) invulling ervan ("direct" risico op leven of fysieke integriteit).

Verweerder gaf daarbij geen enkele motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw : namelijk : of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat verzoekster geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer.

Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attaché in concreto, een onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot behandeling in verzoeksters herkomstland.

Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter§ 1 Vw. ontegensprekelijk geschonden.

Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché dd. 06.01.2014 blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoeksters herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag,

In casu lijdt verzoekster wel degelijk aan een aandoening dewelke weldegelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Het medisch advies dd. 06.01.2014 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

Ten vierde blijkt uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 06.01.2014 alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van de door verzoekster voorgelegde medische verslagen.

De door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekster ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is uiterst summier en is in hoofdzaak beperkt tot het louter weergeven van de datum en de opsteller van de door verzoekster voorgebrachte medische getuigschriften.

Dit kan onmogelijk als een ernstig (inhoudelijk) onderzoek worden aanzien van de voorgelegde medische getuigschriften.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

De medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt laten haar niet toe om te reizen.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten bleek integendeel dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten vijfde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had zij bij verzoekende partij of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Filipijnen; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekende partij onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekende partij aangaande haar (actuele) gezondheidsproblemen. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekende partij voorgelegde verslagen tegengesproken.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende arts had verweerder partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekende partij op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening die een actuele directe bedreiging voor haar leven zou zijn, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 24.06.2011 alsook de overige verslagen die nadien werden ingediend, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekende partij niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van de arts van mevrouw P tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekende partij minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 24.06.2011 helemaal niet werd geantwoord.

Verzoekende partij heeft objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging

noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan zij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekende partij voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat verzoekende partij wel degelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoekende partij geweigerd wordt, zonder haar zelf medisch te onderzoeken.

Het is jammer om te moeten vaststellen dat de attesten die door verzoekende partij werden overgemaakt volgens verwerende partij niet beschouwd kunnen worden als zijnde een informatiebron waaruit zou moeten blijken dat mevrouw P zich in het kader van artikel 9ter Vw. verder kan laten behandelen in België.

De medische toestand van mevrouw P verergert met de dag, en zal er niet beter op worden indien het verblijf wordt geweigerd. Bovendien dient verwerende partij aan te tonen in welke omstandigheden de aandoening in het land van herkomst kan behandeld worden.

Uiteindelijk zal zij medische zorg nodig hebben, zo niet zal zij in levensgevaar verkeren.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter Vw. van verzoekende partij geweigerd wordt.

Verwerende partij heeft de medische attesten echter niet adequaat en onvoldoende onderzocht: de gezondheidstoestand van verzoekende partij moet medisch opgevolgd worden in België, met name door haar vertrouwde artsen en in haar vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking; elke onderbreking zal immers een terugval van de vooruitgang betekenen.

Het is aangetoond dat het sociale systeem in Filipijnen niet aangepast is om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van verzoekende partij.

In Filipijnen is het zo dat verzoekende partij niet zou kunnen genieten van een adequate behandeling voor haar ernstige gezondheidsproblemen. De toegang tot de meer gespecialiseerde zorgen is beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de fysieke toestand van verzoekende partij te verschaffen.

Bijgevolg is het evident dat verzoekende partij wegens het systeem van de gezondheidszorgen in Filipijnen geen toegang heeft tot adequate behandelingen waar zij behoefte aan heeft.

Er bestaat weldegelijk een gebrek in het gezondheidssysteem van Filipijnen dat de gezondheid van personen in gevaar brengt en in het bijzonder dat van verzoekende partij, in geval verzoekende partij gedwongen zou moeten terugkeren.

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

Het is duidelijk dat de nodige medische opvolging niet voldoende bereikbaar is in het land van herkomst van verzoekende partij. Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong tot gevolg zou hebben.

Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.

Verzoekende partij is niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Zij moet terug van nul beginnen in Filipijnen.

In geval van terugkeer naar Filipijnen is het onbetwistbaar dat verzoekende partij geen toegang zal hebben op de zorgen die hij nodig heeft, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt voor deze persoon, en dat het daarom een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Door het feit dat zij al geruime tijd uit Filipijnen is, kan zij in dat land geen gebruik maken van de sociale zekerheid en zou zij zelf alle behandelingen persoonlijk moeten betalen, wat financieel voor de patiënt onmogelijk is.

In België is zij ten laste van het OCMW.

De behandelingen in België worden vergoed door de mutualiteit.

Het ligt voor de hand dat een vergelijkbare medische behandeling in het land van herkomst, voor verzoekster, niet mogelijk is, vooral omdat deze medische behandeling daar niet betaalbaar zal zijn.

Een verder verblijf in België lijkt noodzakelijk om menswaardige medische behandeling te verzekeren.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21 .094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18september 1984, R W, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraag 9ter Vw. is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens zijn gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter Vw. ongegrond werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekende partij aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Filipijnen, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoekende partij en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

In haar eerste onderdeel voert de verzoekende partij in eerste instantie de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, dat ook aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en aldus integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing en motiveert hij dat de arts-attaché heeft aangegeven dat de medische elementen aangehaald door betrokkene niet weerhouden konden worden zodat er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke

integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling in het herkomstland is. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt dat zij van oordeel is dat de motivering niet afdoende is en zij verwijst hiervoor naar de concrete omstandigheden van de zaak. Zij bespreekt deze onder de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

De verzoekende partij meent dat de arts-attaché niet is nagegaan of de medische elementen die zij heeft aangehaald een reëel risico inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is. Ze stipt aan dat de arts-attaché nochtans wel aangeeft dat ze lijdt aan diabetes type I, dat ze insuline nodig heeft en toch concludeert hij dat uit voorgelegd dossier niet kan afgeleid worden dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Zij meent dat uit de afwezigheid van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of

de fysieke integriteit, niet kan afgeleid worden dat deze aandoening ook geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is.

Zoals de verzoekende partij voorhoudt, voorziet artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk twee situaties wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De verzoekende partij heeft bijgevolg een punt als zij stelt dat uit het advies van de arts-attaché moet blijken waarom geen van beide situaties van toepassing zijn.

Het advies van de arts-attaché luidt echter als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van haar vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 24.06.2011.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag: 24 mei 2011, 24 mei 2011, 7 november 2011, 3 januari 2012, 1 maart 2012, 8 mei 2012, 17 september 2012, 17 december 2012, 6 september 2013, dokter M, betrokkene vertoont een hypercholesterolemie en een laattijdig opgetreden diabetes type I. Deze moeten behandeld worden met insuline. Verder waren er geen verwickelingen of hospitalisaties nodig noch acute opstoten.

II. Analyse van dit medisch dossier leren mij het volgende:

Deze 28-jarige vrouw lijdt vooral aan diabetes waarvoor zij een behandeling van insuline nodig heeft, verder waren er geen verwickelingen, geen hospitalisaties, noch acute opstoten.

Er is geen gevaar voor de gezondheid of het leven van betrokkene voor zover zij verder kan behandeld worden met insuline.

Alle nodige behandelingen zijn ook mogelijk in de Filipijnen, zoals blijkt uit de hieronder vermelde informatie, zodat deze aandoening geen gevaar kan betekenen voor het leven of de fysieke integriteit en waardoor er bijgevolg geen risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bestaat.

III. Beschikbaarheid van de behandeling:

Voor behandeling van diabetes zijn er in het herkomstland de Filipijnen voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier, onder andere met insuline.

Hierbij werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank (...)

Deze info werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Men kan dus stellen dat betrokkene zonder problemen kan behandeld worden in het thuisland.

IV. Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg

(...)

V. Toegankelijkheid

(...)”

Uit dit advies van de arts-adviseur blijkt dat hij wel degelijk uitspraak heeft gedaan over het reëel risico dat de aandoeningen zouden kunnen inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts-adviseur bevestigt de diagnose van de behandelende arts en heeft onderzocht of de verzoekende partij behandeld kan worden met insuline in haar land van herkomst. Uit het medisch advies blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de behandeling voorhanden is zodat er niet kan gesproken worden van een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst. Dit laatste slaat duidelijk op de tweede voorwaarde van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan de Raad niet volgen waar de verzoekende partij meent dat door de arts-adviseur niet werd nagegaan of de medische elementen die zij heeft aangehaald een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

In haar tweede onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van de redelijke termijn als aspect van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij geeft niet aan welk belang zij er bij heeft deze schending aan te voeren door erop te wijzen dat er drie jaar is verstreken tussen de aanvraag en de bestreden beslissing, meer bepaald, welk nadeel of welke schade haar zou zijn berokkend door het verstrijken van de hierboven aangehaalde periode sinds de indiening van de aanvraag. Een eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partij die heel die tijd op het Belgische grondgebied van een medische ondersteuning heeft kunnen genieten, zoals ze zelf aanhaalt in haar vijfde onderdeel.

De verzoekende partij heeft geen belang bij dit tweede onderdeel van het middel.

In haar derde onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in het vierde onderdeel meent de verzoekende partij dat in het licht van dit artikel geen grondig onderzoek werd uitgevoerd door de arts-attaché. Beide onderdelen worden wegens de samenhang gezamenlijk behandeld.

Waar de verzoekende partij er van uitgaat dat de ambtenaar-geneesheer stelt dat haar aandoening niet direct levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte en hierbij verwijst naar de rechtspraak van het EHRM die een dergelijke strenge interpretatie zou hebben gegeven aan de bepaling van artikel 3 van het EVRM, gaat ze uit van een verkeerde premisse. De analyse van de verzoekende partij kan nergens teruggevonden worden in het medisch advies van 6 januari 2014. Immers stelt de ambtenaar-geneesheer dat er geen gevaar is voor de gezondheid of het leven van de betrokkene voor zover zij verder behandeld kan worden met insuline en dat alle nodige behandelingen ook mogelijk zijn in de Filippijnen zodat deze aandoening geen gevaar kan betekenen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag.

Waar de verzoekende partij wederom herhaalt dat er niet werd nagegaan of er al dan niet sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, volstaat het te verwijzen naar hetgeen hiervoor reeds werd besproken. Een eenvoudige lezing van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer toont aan dat er wel werd onderzocht of de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is.

Waar de verzoekende partij ingaat op artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het ontvankelijkheidsonderzoek en de medische filter, moet de Raad opmerken dat in huidige bestreden beslissing de aanvraag ongegrond wordt verklaard, zodat *in casu* geen toepassing van die medische filter aan de orde is, die door de wetgever werd ingevoegd in het ontvankelijkheidsonderzoek.

De verzoekende partij meent dat het advies van de arts-attaché uiterst summier is en zich beperkt tot de weergave van de data en opstellers van de voorgebrachte medische getuigschriften, en de medische aandoeningen waaraan zij lijdt, ten onrechte geringschat.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat het advies meer omvat dan louter een weergave van de medische attesten en opstellers van de aangebrachte stukken. In het eerste onderdeel van het advies worden de attesten en hun inhoud, evenals de data waarop ze werden opgesteld en de naam van de opsteller geciteerd. In het tweede onderdeel volgt echter een analyse van deze stukken. Vervolgens geeft de arts-attaché een uiteenzetting aangaande de beschikbaarheid van de behandeling, de mogelijkheid tot reizen en mantelzorg en de toegankelijkheid van de zorgen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden is het medisch advies allesbehalve summier. In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de medische aandoeningen worden geringschat omdat haar aandoeningen haar niet toelaten om te reizen en omdat uit de voorliggende attesten zou blijken dat verdere medische opvolging in België noodzakelijk is, dient de Raad vast te stellen dat geen enkel van de door de verzoekende partij voorgelegde medische stukken enigszins melding maakt van een onmogelijkheid om te reizen. Evenmin wordt in de attesten door de behandelende arts gesteld dat een opvolging in België noodzakelijk zou zijn. Bovendien blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de aandoening

van de verzoekende partij niet geringschat, nu hij de diagnose van de behandelende arts bevestigt en stelt dat een behandeling met insuline noodzakelijk is, hetgeen ook de behandelende arts aangeeft.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

In het vijfde onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij meent dat de arts-attaché haar ten onrechte niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen en ten onrechte geen specifieke informatie heeft opgevraagd aangaande de mogelijkheid om te reizen naar de Filipijnen. Zij meent dat verweerder zich op een voorbarig advies van de arts-attaché heeft gesteund en de door haar voorgelegde verslagen heeft tegengesproken en hiermee artikel 4 van voormeld KB van 17 mei 2007 heeft geschonden.

Artikel 4 van voormeld KB luidt als volgt:

“Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid, artikel 9ter, § 1, tweede lid, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines : [...]

§ 2. De lijst van de overeenkomstig artikel 9ter, § 5, eerste lid van de wet, benoemde deskundigen wordt door de gemachtigde van de minister aan de ambtenaren-geneesheren doorgegeven.”

Door de bewoordingen “indien nodig” blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, enkel indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen en/of van enige verplichting om gespecialiseerd advies in te winnen van deskundigen, is dan ook geen sprake.

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-attaché om te oordelen of hij het nodig acht om een advies van deskundigen in te winnen of de verzoekende partij aan een bijkomend, fysiek, medisch onderzoek te onderwerpen. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen, maar deze enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. De verzoekende partij toont zulks echter niet aan. Zij beperkt zich tot een theoretische en algemene kritiek maar zij toont niet aan dat de arts-attaché, door een medische beoordeling door te voeren op grond van de door de haar aangeleverde attesten zonder daarbij advies van een deskundige of de behandelende arts in te winnen of haar fysiek te onderzoeken, een kennelijk onredelijke of onjuiste medische beoordeling zou hebben gemaakt van haar medische problematiek. Zoals *supra* reeds gesteld, is er in geen enkel voorgelegd attest sprake van een onmogelijkheid om te reizen. Tevens blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de diagnose van de behandelende arts op geen enkel punt tegenspreekt. Evenmin oordeelt de ambtenaar-geneesheer dat de door de behandelende arts voorgestelde behandeling niet noodzakelijk zou zijn. Van een andersluidende conclusie zoals de verzoekende partij poogt voor te houden, is geheel geen sprake. Opnieuw gaat de verzoekende partij uit van een verkeerde lezing van het advies.

Waar de verzoekende partij ook nog aanvoert dat de bestreden beslissing niet zou antwoorden op argumenten uit de aanvraag van 24 juni 2011, laat zij wederom na om *in concreto* te duiden op welke argumenten de bestreden beslissing dan wel nalaat te antwoorden. De verzoekende partij gaat verder met het poneren van eigen overtuigingen, met name dat zou blijken dat de medische aandoeningen een opvolging door verschillende specialisten zou noodzaken. Ook dit heeft geen grondslag in de voorgelegde attesten. De enige behandeling die de verzoekende partij behoeft, is de behandeling met insuline en die is, zoals blijkt uit het medisch advies, voorhanden. Hetzelfde kan geantwoord worden op de ongestaafde overtuiging dat zij door haar "vertrouwde" artsen in haar "vertrouwde" kliniek, zonder

onderbreking wegens risico op terugval moet behandeld worden. Waar zij van oordeel is dat het systeem van gezondheidszorg niet volstaat in de Filippijnen en dat zij niet over de nodige behandeling zal kunnen beschikken, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een uiterst summiere bewering, welke op geen enkel punt wordt onderbouwd. De verzoekende partij laat na in te gaan op de concrete motieven van het omstandig advies. Hiermee toont ze geenszins aan dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet correct zijn, noch dat de behandeling niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn.

Waar de verzoekende partij beweert dat ze de behandeling niet kan betalen, dient opnieuw te worden vastgesteld dat ze op geen enkele manier ingaat op de concrete motieven van het advies waar uitgebreid wordt ingegaan op de toegankelijkheid en wordt aangegeven dat de behandeling ook voor de verzoekende partij toegankelijk zal zijn. Het lijkt of de verzoekende partij het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer nooit heeft gelezen. Hoe dan ook laat haar betoog niet toe te besluiten tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van artikel 4 van het voornoemd KB wordt aangenomen.

De verzoekende partij voert eveneens een potentiële schending aan van artikel 3 van het EVRM in het kader van haar bespreking van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Zoals *supra* al gesteld, heeft de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voorgelegd van het feit dat zij geen toegang zou hebben in haar herkomstland tot de voor haar noodzakelijke zorgen. Evenmin toont zij aan dat ze niet in staat is om financieel in te staan voor haar behandelingen, voor zover dit al nodig zou zijn. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Bijkomend meent de verzoekende partij dat ze niet de gelegenheid heeft gehad persoonlijke inlichtingen te geven of stukken over te leggen. Dit argument is niet ernstig nu blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat de verzoekende partij talrijke medische certificaten heeft kunnen voorleggen gedurende een tijdspanne van verscheidene jaren, waarnaar in de bestreden beslissing werd verwezen en die in het advies van de arts werden betrokken.

Waar de verzoekende partij nogmaals herhaalt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet eveneens een onderzoek inhoudt naar een potentiële vernederende behandeling bij gebrek aan adequate behandeling, werd ze al in het gelijk gesteld. De Raad van State heeft in deze duidelijk gesteld dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelfs een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM. Het EVRM bevat minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen. Echter volgt de Raad de verzoekende partij om de bovenstaande redenen niet, waar zij stelt dat de verwerende partij niet zou gemotiveerd hebben aangaande deze eventuele vernederende behandeling.

Een beoordeling op onjuiste feiten, of een manifeste beoordelingsfout is door de verzoekende partij evenmin toegelicht, noch aangetoond.

Een schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU